

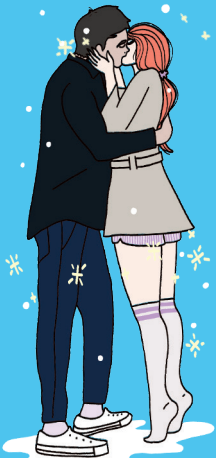
The New York Times bestseller

JOBB MINT A FILMEKEN

LIZ AJÁNLTATA

Bónuszepilógus

LYNN PAINTER

**JOBB
MINT
A
FILMEKEN**

LIZ AJÁNLATA

Bónuszepilógus

Kossuth Kiadó

Kossuth Kiadó

© Lynn Painter

Hungarian translation © Nimila Ágnes

W E S

Ha egy mosómedve öltönyben és nyakkendőben – a mancsában apró aktatáskát szorongatva – állt volna a verandán, amikor kinyitottam a bejárati ajtót, kevésbé lepődtem volna meg, mint Liz láttán. Úgy értem, persze, a szomszédban lakik, és igen, egy órája kiabált nekem az autójából, de mi nem szoktunk egymáshoz csak úgy becsengetni.

Mi leginkább csak beszólogattunk és átkiabáltunk egymásnak a kerten keresztül.

Erre most itt áll.

A verandánkon.

Amikor megéreztem a parfümjé illatát, ami szinte betértette a fejem, és a szemembe nézett azzal a gyönyörű zöld szemével, a szívem azonnali „ez meg mi a franc”-féle pániküzemmódba kapcsol.

Itt van Liz. Liz van itt. Mi a jó büdös fene folyik itt? Liz a verandánkon áll. A haja vizes, a szemöldöke felvonva, mint ha máris haragudna rám, mégis úgy éreztem, hogy az arcának a pusztá látványa is letaglóz.

Valahányszor láttam, Liz Buxbaum *minden egyes alkalommal* szebbnek tűnt, mint korábban.

Átkozott boszorkányság, az.

– Nocsak, nocsak. – Bámulatos, milyen nyugodtnak tűntem, pedig valami olyasmi játszódott le az agyamban,

mint annak a kutyának a „MINDEN FASZA”^{*} mémben. *Ugye van rajtam, nadrág?* – Minek köszönhetem ezt a megtiszteltetést?

– Engedj be! – kérte, miközben még mindig a szakadó esőben ácsorgott. – Beszédem van veled.

„Főnökasszony Liz” üzemmódban volt, ami arra ösztönzött, hogy csak résnyire nyissam ki az ajtót.

– Hát, nem is tudom. Megütsz, ha beengedlek? – kérdeztem.

– Gyerünk már! – mondta, és esküszöm, hogy közben összeszorította a fogát. – Rommá ázom itt kint.

Én nem tartom magamat bunkónak. Ha bárki másról lenne szó, kitárnám az ajtót, hiszen szakad az eső, mert én rendes gyerek vagyok.

De köztünk nem így működtek a dolgok. A mi szeretetnyelvünk a játékos kínzás volt.

– Tudom, és sajnálom, de komolyan félek, hogy megversz, ha beengedlek, amiért elloptam A parkolóhelyet. – Kicsit jobban kinyitottam az ajtót (miután az agyam katalogizálta, hogy valóban van rajtam nadrág), hogy bosszantsam, amiért én száraz ruhában állok a jó meleg lakásban. – Néha egy kicsit para vagy, Liz.

– Wes! – Anyám bukkant fel a hátam mögött, én meg majdnem szívrohamot kaptam tőle. Nem hallottam, hogy

^{*} Utalás egy nálunk kevésbé elterjedt képregénymémre: egy kutya üldögel egy égő lakásban, közönyös arccal, kávéét szürcsölve, és a fenti mondatot („This is fine!”) ismételve. (*A ford.*)

jön, vagyis egyáltalán nem hallottam, ami azt jelentette, hogy vagy lopakodó üzemmódban volt, vagy annyira Lizre koncentráltam, hogy a többi érzékszervem teljesen leblokkolt. *Történtek más dolgok is az univerzumban azonkívül, hogy Liz megjelent a verandánkon? Az lehetetlen.* Látszott Anyán, hogy zavarban van, amikor így szólt: – Az isten szerelmére, engeddd már be azt a szegény lányt!

– De mi van, ha azért jött, hogy megöljön? – Azért kérdeztem, hogy valami reakciót váltsak ki Lizből, de mielőtt válaszolhatott volna, anyám vette át a szót.

– Gyere be, Liz! – vette át az irányítást, megfogta Liz karját, és beterelte a házba. – A fiam nagyon bosszantó tud lenni, de nagyon sajnálja.

– Nem, kicsit sem sajnálom.

– Mondd el, mit tett – kérte anyám Lizt, aki kedvesen visszamosolygott rá –, és majd kitalálok valami büntetést.

Erre Liz tekintete rám szegeződött – *édes istenem, az a szem-pár!* –, majd hátrasimította a nedves fürtjeit, és bevallotta:

– Elcsaklizta a parkolóhelyemet, ahová éppen be akartam tolatni.

Lizzie, te kis szarházi!

– Atyaég, te anyámnak árulkodsz?

Becsuktam a bejárati ajtót, miközben Anya még beljebb tessékelte Lizt. Mentem utánuk, de nem bírtam ki, hogy ne tegyem hozzá:

– Ha már futószalagon árulkodunk, Anya, akkor csak szólok, hogy Liz hívta a zsarukat a kocsim miatt, amikor tüdőgyulladásom volt.

– Várj, mi van? – Liz megállt, megfordult, és rám hunyorított. – Mikor voltál beteg?

Hát öööö... Az, hogy Liz Buxbaum az egészségi állapotom felől érdeklődött – még ha csak egy egyszerű kérdéssel is –, fura érzés volt. Új. Ismeretlen terület, amit fel akartam fedezni.

Mint az arcán végigcsorgó esőcseppeket.

– Hát, mikor hívtad a rendőröket? – kérdeztem vissza.

Úgy nézett rám, mintha azt próbálná kitalálni, hogy hazudok-e vagy sem.

Erre én a mellkasomra tettem a kezem, és drámaian köhögni kezdtem.

– Annyi erőm sem volt, hogy kimenjek az autómhoz.

Ez a rész egyébként igaz volt: tényleg nagyon kidőltem.

Két hétig szarul éreztem magam, köhögtem és egész nap levert voltam, de a drágalátos apám kijelentette, hogy ez csak egy megfázás, és hogy „vakarjam össze magam, és csináljam végig az edzéseket”, függetlenül a napokig tartó, 38 fokos láztól. Csak amikor szó szerint elájultam az edzőteremben, hívták ki az orvost, aki azonnal tüdőgyulladást diagnosztizált, és teljes ágynyugalmat írt elő. Egy álló hétig halálközeli állapotban éreztem magam, mire végre javult az állapotom.

Ez pedig nagyjából akkor történt, amikor Liz rám hívta a rendőröket.

A kis genyó.

– Várj! – szólt halkán, és kivételesen gúnyolódástól mentes hangon. – Komolyan beteg voltál?

Erre a kérdésre nem akarok válaszolni.

Nem akartam válaszolni, mert tudtam, hogy a szavaim – bármi, amit mondanék – véget vetnének Lizzie váratlan, fél másodperces aggodalmának. Semmiség, nekem mégis fontos volt, hogy aggódik, és egy szívdobbanásnyi időre szerettem volna kiélvezni. A nedves fürtjeit és a rózsaszín ajkát fürkészttem, majd nagy nehezen kinyögtem:

– Komolyan érdekel?

Egy pillanatig egymás szemébe néztünk, nekem pedig elállt a lélegzetem, ahogy valódi érdeklődés csillant a tekintetében. *Várjunk csak. Miért jött át? Én...*

– Na, ebből elég, skacok! – szólalt meg mellettünk Anya, és nagy karmozdulatokkal gesztikulálva intett, hogy köves-sük a nappaliba, és ezzel meg is semmisítette a pillanatot. – Üljetek le a kanapéra, egyetek egy kis sütit, és higgadjatok le!

Legszívesebben a falba vertem volna a fejem, miközben Liz követte anyámat, és teljesen megfélekezett rólam.

Miért vagy itt, Liz?

Alig vártam a választ erre a kérdésre, de tartottam is tőle, ami tisztára hülyeség, nem? De amíg anyám behozza a tejet, és isten tudja, miről karattyol, addig bármi megeshet. Talán azért jött, mert fuvarra volt szüksége, talán mert jobban meg akart ismerni, esetleg be akarta vallani, hogy azóta belém van zúgva, amióta első osztályban megütött, én meg megmondtam az anyukájának.

Ez mind-mind lehetetlen forgatókönyv, de amíg nem mondta az ellenkezőjét, technikailag még mindegyik *elképzelhető*.

Az az igazság, hogy valószínűleg azért jött át, hogy lecsesszen a kocsijára ragasztott cellulux miatt, vagy mert túlságosan könnyen megszereztem a parkolóhelyét, de én bírtam ezt az álmok és a valóság közti vékony határt.

Kábé ez volt a kedvenc helyem.

Anyám végül lelépett, de előbb még emlékeztetett rá, hogy fél hétre Sarah-ért kell mennem, és így szemtől szemben álltam egy bizonyos Elizabeth Buxbaummal, aki a nappaliban állva törülközővel szárítgatta a haját.

Törölgette a haját. A nappalinkban.

Ez lassított felvétel?

Mert nagyon *olyannak tűnt*. Hosszú haját végigdörzsölte a törülközővel, és istenem, nem tudtam elfordulni. Volt valami vadítóan intim abban, hogy tudom, *hogyan* szárítja a haját (finoman, de profi módon, olyan lizesen), és ha fegyvert fogtak volna rám, akkor sem akartam volna másfelé nézni.

– Ó, imádom ezt a filmet! – szólalt meg a tévé felé pillantva, miközben még mindig a fűrtjeit szárítgatta.

Én meg azt gondoltam: *tudom*.

Mert bármilyen filmről, amit csak láttam – az ÖSSZES filmet beleértve –, azonnal meg tudtam mondani, hogy Liz szereti-e vagy sem; olyan volt ez, mintha lenne egy szuper képességem. Szóval, amikor suli után arra értem haza, hogy anyám éppen ezt nézi, a *Kate és Leopoldot*, az volt az első gondolatom: *fogadok, Liz imádja ezt a hülyeséget*.

– Naná, hogy imádom. – Felkaptam egy sütit. – Szóval, miről akarsz velem beszélgetni?

– Oké, ööö – válaszolta idegesen tűnődve. Zavartan pislogott, az arca pedig kipirult, amikor leült a kanapéra. – A helyzet a következő. Szükségem van a segítségedre.

Ha belegebedek, sem tudtam volna visszatartani a vigyorgást a szavai után.

Színpadiasan felemelte a kezét – tökéletes rózsaszín körmeit –, és folytatta:

– Nem. Figyelj. Tudom, te nem az a típus vagy, aki önzetlenül segít, úgyhogy van egy ajánlatom a számodra.

– Jaj. Mintha valami zsoldos lennék, vagy ilyesmi. Ez fáj.

– Dehogyan fáj – válaszolta lekezelően.

– Nem, tényleg nem fáj – helyesltem, és azon tűnődtem, miért gondolja, hogy minden helyzetben oltári seggfej vagyok.

– Oké. Még mielőtt elmondanám, miben kérem a segítségedet, szeretném tisztázni a megállapodás feltételeit.

Vett egy mély levegőt, mintha egy szikláról készülné leugrani, és a füle mögé simította az egyik hajtincset. (Ez a Lizzie-féle „ez most komoly biznisz” gesztus.)

– Először is, esküdj, hogy tartod a szádat! Ha bárkinek beszélsz az üzletünkről, az egyezség semmissé válik. Másodszor, ha beleegyezel az alkuba, akkor valóban segítened kell nekem. Nem csinálhatod *csak egy kicsit*, hogy aztán megpattanj.

Várjunk csak, ez meg mi a franc? Úgy hangzott, mintha az alkuba több lenne annál, hogy megígérem, nem ragasztom le újra a kocsiját. Úgy hangzott, mintha... A fenébe, úgy hangzott, mintha tényleg fontos lenne.

– Nos, mi az ajánlatod?

Nyelt egyet – örületesen ideges lehetett –, és így szólt:

– Elidegeníthetetlen hozzáférés A parkolóhelyhez éjjelnappal, a hét minden napján, amíg tart az egyezségünk.

– Húha. – Odamentem, le kellett ülnöm, mert az „amíg tart az egyezségünk” azt jelentette, hogy bármiről is van szó, az nem egyszeri alkalmat jelent. Lehuppantam a vele szemben lévő székre, és azt mondtam: – Nekem adod A parkolóhelyet?

Az alsó ajkát harapdálta, majd bólintott.

– Pontosan.

– Benne vagyok. Megcsinálom. Én vagyok a te embered.

Őszintén szólva nem létezett olyan forgatókönyv, hogy nemet mondjak. Liz akár azt is kérhetné, hogy feküdjek le az utca közepére, és várjak, amíg egy teherautó szétzúzza a csontjaimat, mire én még azt is udvariasan megkérdezném, pontosan hol és milyen pózban óhajtja, hogy elhelyezkedjek.

Megőrültem a szomszédoméért.

– Még nem mondhatod – vágta rá, és úgy nézett, mint egy összevont szemöldökű kisgyerek. – Még azt sem tudod, miről van szó pontosan.

– Nem számít. Ezért bármire képes vagyok.

– Mi van, ha azt akarom, hogy ebédszünetben meztelenül szaladgálj a sulis folyosóján? – kérdezte hunyorítva.

– Nem gond – mondtam, tudva, hogy ettől a lazaságtól agybajt kap.

Elvette a takarót a kanapéról, és a válla köré terítette.

– Mi van, ha azt akarom, hogy ebédidőben meztelenül cigánykerekezz végig az iskola folyosóján úgy, hogy közben a *Hamilton* teljes soundtrackjét énekeled?

– Meglesz – mondtam, és nehezen tudtam koncentrálni, amikor a plédet, amivel *napi szinten* takarózom, most a teste köré csavarta. – Imádom a *My Shot*ot.

– Komolyan? – Aztán elmosolyodott, áthatóan nézett rám, és közben úgy vigyorgott, hogy a mellkasom összeszorult. – De tudsz egyáltalán cigánykerekezni?

– Aha – mondtam robotpilóta-üzemmódban, a mosolyától megrészegülve. Eszembe se jutott beszólogatni, szívatni vagy ilyesmi, ez a mosoly örökre bevésődött az emlékezetembe.

– Bizonyítsd be – adta ki az utasítást, egy kihívó fejbiccentés kíséretében, amit imádtam. Te jó ég.

– Micsoda igényeid vannak.

Felálltam, eltoltam az útból a dohányzóasztalt, és cigánykerekeztem egyet. Tudtam, hogy bénán sikerült, de amikor seggre ültem, úgy vigyorogtam, mint egy olimpiai bajnok tornász, és láttam, hogy ő is nevet.

Próbálta visszafogni magát, de... Meg. Tudtam. Nevetetni.

Egyhangúlag 10-es pontszám a zsűritől.

Az arcomat nézte a zöld szemével, mintha válaszokat keresne, aztán azt mondta:

– Oké, de esküszöm mindenre, ami szent, hogy ha bárki-nek kifecseged, bérgyilkost küldök rád.

– Efelől semmi kétségem. – Liz közben beleharapott a süti-jébe. – Most pedig bökd már ki! – sürgettem.

– Hm. – Felemelte az egyik ujját, közben befejezte a rágást, de aztán ahelyett, hogy rám nézett volna, lesütötte a tekintetét.

Nyilvánvaló volt, hogy kerüli a további szemkontaktust, de miért? Bármiről is van szó, Liz *nagyon zavarban volt*, hogy hogyan mondja el. Ami, minden ok nélkül, valamiféle optimista borzongást keltett bennem.

Vajon miért félt ennyire attól, hogy beavasson a tervbe?

– Rendben, a következő a helyzet – mondta, még mindig a térdét bámulva. – Michael visszaköltözött a városba, és én úgy voltam vele, hogy legalábbis reméltem, hogy újra... Közel álltunk egymáshoz, mielőtt elment innen, és szeretném, ha újból fel tudnánk venni a fonalat.

Éééés az agyam ezer apró darabra robbant.

Michael.

Michael Youngról van szó.

Mármint tényleg róla.

Bassza meg. Ki másról lett volna szó, ugye?

Megvakartam a szemöldökömet, hirtelen megint rosszul éreztem magam.

– És én mégis hogyan tudnék ebben segíteni?

Még mindig nem nézett rám.

– Nincs vele órám, ezért nem tudok vele normális körülmények között találkozni. De te és Michael már barátok vagytok. Együtt lógtok. Még a buliba is meghívtad.

Végre felemelte a tekintetét, és láttam a szemében, hogy kételkedik bennem, illetve abban, hogy hajlandó vagyok-e segíteni neki. – Vagytok olyan jóban, amilyen jóban én is szeretnék vele lenni – mondta szinte félénken.

Belenéztem abba a vágyakozó zöld szempárba, és üvölteni tudtam volna – vagy belevetni az öklömmel a falba –,

mert ezt megszívtam. A legkevésbé sem vágytam arra, hogy Liznek és Michaelnek segítsek abban az átkozott kapcsolat-teremtésben. De még jobban utáltam azt, ahogyan elvárta, hogy kitegyem őt ennek a helyzetnek.

Örökre úgy fog rám tekinteni, mint arra a szomszéd bal-faszra, hacsak be nem bizonyítom neki, hogy nem vagyok az.

A franca.

– Várj, csak hogy jól értem-e. – Egy sütit gyömmöszöltem a számba, hogy a hangomból ne hallatszódjon ki szomorúság.

– Még mindig odavagy Youngért, és azt akarod, hogy ma-gammal vigyelek Ryno bulijára, hogy felszedd őt.

Már nyitotta a száját, hogy letagadja, de aztán csak meg-vonta a vállát.

– Nagyjából erről van szó, igen.

Nem akartam megbántani, de elmondtam neki az igazat.

– Úgy hallottam, hogy Laney eléggé bejön neki.

Összepréselte az ajkát, aztán úgy tett, mintha nem érde-kelné.

– Az nem számít.

Istenem, de bírtam, amikor mérgeződött.

– Hát, te sem mész a szomszédba egy kis pofátlanságért, Elizabeth!

– Fogd be!

Valamelyest enyhítette a fájdalmamat, hogy beszélhat-tam neki: így már nem olyan, mint egy tökön rúgás, hanem, mint egy orrbavágás.

– Ugye te sem gondolod komolyan, hogy csak úgy beszélj a buliba, és ő majd kizárólag veled foglalkozik? Nagyon sokan lesznek.

– Csak néhány percre lesz szükségem – mondta, és úgy emelte fel az állát, hogy lehetőség szerint minél határozottabbnak tűnjön.

– Nocsak, milyen magabiztos itt valaki.

– Igen – mondta, majd hozzátette: – Már megvan a forgatókönyv. A terv.

Hát persze hogy van, szivi!

– Csupa fül vagyok.

Törökülésbe ült, nekem pedig vissza kellett fogynom magam, hogy csak az arcát nézzem.

– Már elmondtam.

– Nem. – Felálltam, a kanapéhoz mentem, és leültem mellé.
– A terved szar.

– Honnan tudod – mondta, és szorosabban magára tekerte a takarót –, hisz nem is ismered?

– Mert öt éves korod óta ismerlek, Liz – mondtam, és ezer százalékgig biztosra vettem, hogy valahol a szobájában tényleg van egy kézzel írott terve. – Biztos vagyok benne, hogy a tervedben van egy mesterkélt randi, egy füzetnyi gyerekes ötlet és a naplementében lovagló herceg.

– Nagyon tévedsz.

– Fogadjunk!

Erre felsóhajtott és úgy nézett rám, mint akinek nagyon elege van belőlem.

– Szóval...? – kérdeztem, keresztbe fontam a karom, és gyönyörködtem az arcára kiülő ingerültség láttán.

– Ó, istenem, szándékosan kínoz engem. Most segítesz vagy nem?

Ha állna, most türelmetlenül toppantana a lábával.

Megvakartam az állam, mintha nehéz döntés előtt állnék.

– Nem tudom, megéri-e A parkolóhelyért.

– Mi éri meg? Hogy megengedd, hogy veled menjek a buliba pár órára? – A füle mögé simított egy vizes hajtincset. – Észre sem fogod venni, hogy ott vagyok.

Várjunk csak.

Azt akarta, hogy vigyem *magammal* a buliba.

Kezdtem összezavarodni a saját heves reakcióimtól.

Mert bár rohadtul nem volt kedvem segíteni neki Michaellel kapcsolatban – *ezért biztosan a pokolra fogok jutni* –, de... mégiscsak arra kért, hogy vigyem el egy buliba.

– És mi van, ha szeretnék összejönni valakivel? A jelenléted megzavarhatja a varázserőmet. – Nevetett – *ez már kettő* –, és így szólt:

– Hidd el, észre sem fogsz venni. Minden idegszálammal arra fogok koncentrálni, hogy Michaellel flörtöljek, a varázspálcád közelébe se megyek.

– Pfuj. Ne is folytasd, mit csinálnál vagy nem csinálnál a varázspálcámmal, te kis perverz.

– Ez most egy igen akar lenni? Vagy most mi van? – kérdezte, és kissé dühösen nézett, de még mindig mosolygott.

Feltettem a lábam a dohányzóasztalra.

– Igen. Imádom nézni, ahogy szégyenszemre hazagyalogolsz Mrs. Scarapelli házától. Ez a legújabb hobbim. Ezért úgy döntöttem, velem jöhetsz a buliba.

– Igeen! – kiáltott fel.

– Nyugi már! – mondtam, megragadtam a távirányítót, és feljebb vettem a hangerőt. – Várj, ez a film...? Te tényleg szereted ezt a filmet?

– Elsimerem, hogy furá a sztori, de nagyon jó kis film, hidd el.

Ezt a megjegyzést nem hagyhattam szó nélkül, annyira röhejes volt.

– Láttam már. Ez egy szar. Hogy lenne már jó?

Liz ekkor beindult, szenvedélyesen védte az abszurd időutazós romkomot, én meg figyeltem közben az arckifejezését, és ahhoz épp elég gúnyosan válaszoltam, hogy ne jöjjön rá, mennyire tetszik.

De őszintén szólva megdöbbenett a vita, mert annak ellenére, hogy egyáltalán nem értettünk egyet, és én teljesen fel akartam hergelni, remekül szórakoztunk. Most az egyszer, ahelyett, hogy gúnyos szarkazmussal tüzeltünk volna egymásra, valami ártalmatlan dologról vitatkoztunk, teljesen normális módon.

Ő is feltette a lábát a dohányzóasztalra az enyém mellé, ami komfortos érzés volt. Majdnem olyan, mintha barátok lennénk.

Szerettem volna megállítani és visszatekerni a pillanatot.

Újra és újra.

– Ellenségekből szerelmesek. Klasszikus leosztás – mondta, és úgy tűnt, mintha rajongana a koncepcióért.

– Ó, te jó ég, hiszen te imádod ezt! – mondtam, és meg-simogattam a feje búbját, mintha buta gyerek lenne. – Te szegény, zavarodott kis szerelem bolondja. Ugye nem hiszed, hogy ennek a filmnek bármi köze van a valósághoz?

Rácsapott a kezemre – *igen, Lizzie* –, és ezzel vágott vissza:

– De igen, én hiszek az időutazásban.

– Nem arról beszélek – mondtam, és megráztam a fejem. – Az időutazás ebből az egészből talán a legrealisztikusabb rész. Én a romantikus filmekről beszélek, úgy általában. A kapcsolatok nem így működnek!

– De igen! – védekezett.

– *Tényleg?* – Elképzelttem a szüleimet, és gondolatban hozzátettem: *lőszart*. – Javíts ki, ha tévedek, de nekem úgy tűnt, hogy se Jeremiah Greenel, se Tad Mirandával nem működött.

Ettől egy percre tátva maradt a szája, és az arcomat vizsgálta. *Igen, Liz, ismerek minden embert, akivel valaha is romantikus kapcsolatban álltál – perelj csak be!*

– Jó, akkor működhet – folytatta, miközben kisöpörte a haját az arcából. – Igenis van rá példa, még ha a magadfajta cinikus, kiégett emberek túl... cinikusak ahhoz, hogy higgyenek benne.

– Kétszer mondtad, hogy *cinikus* – mondtam, és azon tűnődtem, vajon észrevette-e, milyen jól érzi magát *velem*.

– Szóval, úgy gondolod, hogy két olyan ember, akik egymás ellenségei, a valóságban túl tudnak lépni a nézeteltéréseiken, és örülten egymásba szerethetnek?

Alaposan gondold át, mit válaszolsz, Elizabeth!

– Igen – mondta, és ha van isten, akkor most aláhúzta, kiemelte és könyvjelzővel is megjelölte a válaszát, hogy később is megtalálja.

– És azzal is egyetértesz, hogy nem gáz trükközni és csalni azért, hogy felszítsd az igaz szerelmet?

Az alsó ajkát harapdálta, és közben a válaszában gondolkodott.

– Úgy hangzik, mintha... Elég nevetségesen hangzik.

– Neeem, dehogy... Ez konkrétan nevetséges – feleltem. Erre csak sóhajtani tudott.

– Te vagy nevetséges – vetette oda, és azon tűnődtem, milyen lenne megnézni vele egy teljes filmet. Vajon végigdumálná az egészet – elég valószínű –, vagy csendben nézné, miközben romantikus elméje felpezsdülne.

– Gondoltál már arra, hogy ha a kis szerelmi elképzeléseid helytállóak, akkor Michael egyáltalán nem hozzád való?

– Ezt meg hogy érted? – meredt rám döbbenten.

– Ezen a ponton te és Michael nem vagytok dühösekre egymásra, szóval, a dolog halálra van ítélve. Minden romantikus komédiában van két ember, akik az elején ki nem állhatják egymást, de végül kibékülnek.

– Undorító.

– Komolyan. – Elkezdtem sorolni a romantikus vígjátékok címeit, hogy bizonyítsam az érvelésemet, de ez nem jött be. Titokzatosan mosolygott.

– Elég lenyűgöző, mennyi mindent tudsz a romantikus filmekről, Bennett. Nem vagy te titokban rajongó?

Nem tudhatta, milyen hatással van rám, hogy a vezetőneveimet mondja – *édes istenem, mindig így szólíts!* –, és csak annyit válaszoltam nyugodtan:

– Abszolút.

– Nem mondom el senkinek, hogy titokban rajongsz a romantikus filmekért – kötekedett kuncogva.

– Fogd be – mondtam, és fizikailag képtelen voltam bármi másra a mosolygáson kívül. – Szóval, akkor melyik műfaji közhely érvényes rád és Michaelre? A „kiskutyaként loholok utána, amíg ő meg nem látja a pincsiben a potenciális barátnőt, még úgy is, ha van már egy potenciális barátnője”-trükk?

– Milyen egy undok, cinikus barom vagy – mondta nevetve.

– Aki azért csak elvisz magával a buliba – tettem hozzá, a reakcióját figyelve.

– Igen, ööö. – Liz eléggé zavartnak tűnt. – Szóval majd jöjjenek át, vagy...

– Majd megyek érte. – Kissé karcos volt a hangom, ahogy kimondtam: – Hétre.

Csak a jó ég tudta, mikor lesz alkalmam még egyszer elvinni Buxbaumot valahova, úgyhogy baromi biztos voltam benne, hogy elmegyek érte. Hallani akartam a hangját az anyósülésről, látni akartam a festett körmeit, ahogy váltogatja

a rádióállomásokat, és érezni akartam a virágillatú parfümjét, ahogy az illata táncot jár a beépített légkondival.

Semmi kedvem nem volt Michaelhez vinni, de abban teljesen biztos voltam, hogy a legtöbbet fogom kihozni a rázós útból.